

γινε ασπρος. Από τάλλο μέρος, ή σκοτεινή χώρα άρχισε κάπως να διακρίνεται, αλλά δεν ήταν ακόμη παρά μία άμυδρή εικόνα, μαύρη και στακτιά.

Στής έξη όμως, ήταν πιά ήμέρα. Στ' άψηλά στρώματα της άτμοσφαιρας, τά σύννεφα έτρεχαν με μεγάλη γρηγοράδα. Αύτη την ώρα, ο ναύτης κ' οι σύντροφοί του εύρισκοντο έξη μίλλια μακρυσά από τά Καμίνια. Άκολουθούσαν μία έμκλη άκρογιαλιά, προστατευμένη από τή θάλασσα, με μία σειρά βράχων, πού μόνον ή κορυφές τους έφαινοντο γιατί τά νερά είχαν άναιβή. Άριστερά άπλώνετο μία μεγάλη έκτασις άμμώδης. Μόνον έδω κ' εκεί έφύτρωναν γαιδουράγκαθα και μερικά δένδρα πού έγερναν προς τή δύσι. Πέρα όμως, στα νοτιοδυτικά, πίσω από κάτι άκανόνιστα βουναλάκια, έφαινετο ή άκρη του τελευταιού δάσους.

Την στιγμή εκείνη, ο Τοπ έδειξε ζωηρά σημάδια άνησυχίας. Έτρεχε μπροστά, ξαναγύριζε στο ναύτη κ' έκανε σα να τον προσκαλούσε να βιασθή περισσότερο. Είχε άφίση πιά τήν άκρογιαλιά και με τó θαυμάσιο ένστικτό του, πού δεν έδίσταζε στιγμή, είχε χωθή ανάμεσα στους άμμολόφους.

Τόν άκολουθήσαν. Η χώρα έφαινετο έντελώς έρημη. Έστερ' από πέντε λεπτά, έφθασαν σε μία μεγάλη τρύπα, σε μία σπηλιά, σκαμμένη πίσω από ένα ψηλό άμμόλοφο. Εκεί ο Τοπ έσταμάτησε μ' ένα γαύγισμα δυνατό. Ο Σπίλεττ, ο Χάρμπερτ και ο Πέγκροφ μπήκαν 'ς αύτη τή σπηλιά.

Ο Νάβ ήταν εκεί, γονατιστός κοντά 'ς ένα σώμα, ξαπλωμένο 'ς ένα στρώμα από χορτάρια.

Και τó σώμα αύτό ήταν του μηχανικού Κύρου Σμιθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. Ο Κύρος Σμιθ είνε ζωντανός;— Η διήγησις του Νάβ.— Έρημ ποδιών.— Προβλημα άλυτο.— Τά πρώτα λόγια του Κύρου Σμιθ.— Έπιστροφή στα Καμίνια.— Ο Πέγκροφ κατάπληκτος!

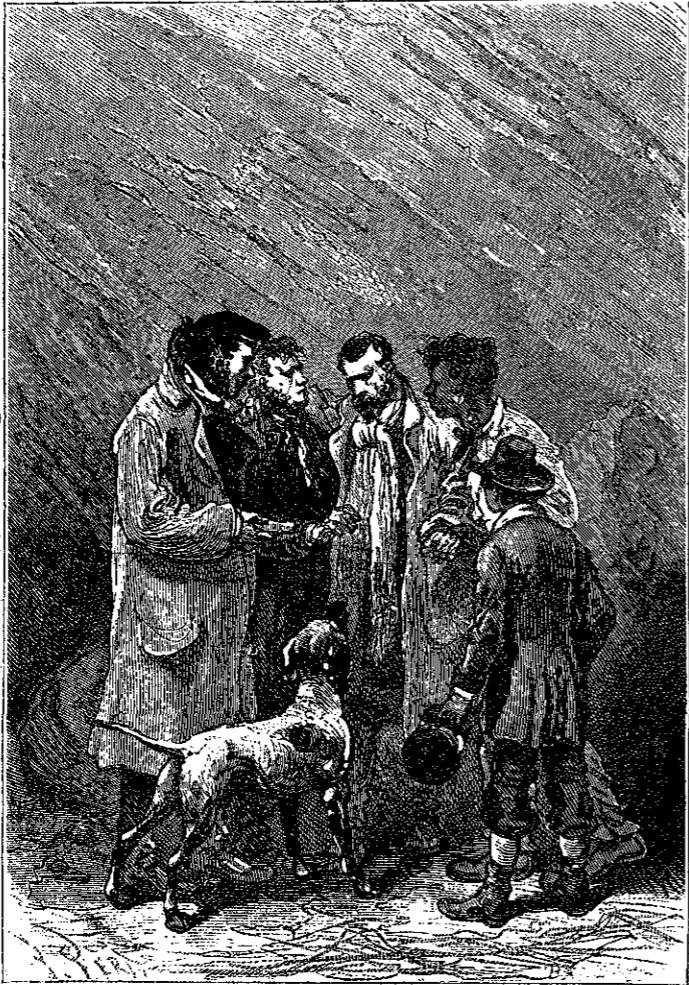
Ο Νάβ δεν κουνήθηκε. Ο ναύτης του έρριξε μία μόνο λέξι:

— Ζωντανός; Ο Νάβ δεν άποκρίθηκε... Ο Γεδεών Σπίλεττ κ' ο Πέγκροφ έγλώμισαν. Ο Χάρμπερτ έδεσε τά χέρια του κ' έμεινε άκίνητος. Ήταν όμως φανερό, ότι ο μαύρος, βυθισμένος στη λύ-

πη του, ούτε είχε ιδή τους συντρόφους του, ούτε είχε άκούση τήν έρώτησι του ναύτη.

Ο ρεπόρτερ έγονάτισε κοντά στο άκίνητο εκείνο σώμα κ' έβαλε ταύτί του στο στήθος του μηχανικού, άφου έξεκούμπωπε τά φορέματά του. Κ' έστάθηκε έτσι λίγες στιγμές, —αιώνες!— προσπαθών νακούτη κανένα παλμό τής καρδιάς...

Ο Νάβ είχε άνασηκωθή κ' εκύτταζε χωρίς να βλέπη. Είχε γίνη άγνω-

«Αναγκάστηκε νακούμπηση επάνω στο ναύτη...»

ριστος από τήν κούρασι, από τήν λύπη, από τήν άπελπισία. Ένόμιζε, ότι ο κύριός του ήταν νεκρός.

Έπιτέλους ο Γεδεών Σπίλεττ έσηκώθη.

— Ζή! είπε.

Τώρα έγονάτισε κ' ο Πέγκροφ κοντά στον Κύρο Σμιθ. Ταύτιά του άκουσαν επίσης κάποιους παλμούς και τά χείλη του αισθάνθηκαν κάποια πνοή, πού έβγαίνε από τά χείλη του μηχανικού.

Ο Χάρμπερτ, σε μία λέξι του ρεπόρτερ, έφυγε να φέρη νερό. Βρήκε, λίγο παρακάτω, ένα καθαρό ρουάκι,

φουσκωμένο από τή νυκτερινή βροχή, πού έτρεχε ανάμεσα στους άμμους. Άλλά με τί να κουβαλήση άπ' αύτό τó νερό; Δεν είχε ούτε ένα κοχύλι! Και τó παιδί περιωρίσθη να βρέξη τó μαντήλι του στο ρουάκι και να γυρίση τρέχοντας στη σπηλιά.

Άλλά τó βρεγμένο μαντήλι έφθασε για να δροσίση τά χείλη του μηχανικού. Τά λίγα εκείνα μόρια του παγωμένου νερού έτεραν άμέσως άποτέλεσμα. Ένας στεναγμός έξέφυγε από τó στήθος του Κύρου Σμιθ κ' έφάνη μάλιστα σα να προσπαθούσε να προφέρη κάποια λόγια.

— Θα τόν σώσουμε! είπε ο ρεπόρτερ.

Ο Νάβ ξαναπήρε έλπίδες κ' έγδυσε τόν κύριό του για να ιδή αν ήταν πουθενά πληγωμένος. Άλλά ούτε τó κεφάλι, ούτε ο κορμός, ούτε τά άκρα είχαν μώλωπες ή γδαρσίματα, —πράγμα παράξενο, γιατί τó σώμα του Κύρου Σμιθ θά εκυλισθή ανάμεσα στα βράχια. Άκόμη και τά χέρια του δεν είχαν κανένα σημάδι, πού να δείχνη τον άγώνα πού θάκανε ο μηχανικός, για να περάτη τόν φράκτη των σκοπέλων.

Άλλ' αύτ' θά εξηγητό αργότερα. Όταν ο Κύρος Σμιθ θά μπορούσε να μιλήσει, θά τους έλεγε τί συνέβη. Προς τó παρόν, έπρεπε να τόν ξαναφέρουν στη ζωή και γι' αύτ' ίσως θά έφθανε ένα γερό τρίψιμο. Ο ναύτης λοιπόν άρχισε να τόν τρίβη 'ς όλο τó σώμα με τή μάλλινη μπλούζα του. Σε λίγο, ο μηχανικός έκίνησε έλαφρά τά χέρια του κ' ή άναπνοή του άρχισε να λειτουργή κανονικώτερα. Ήταν όμως φοβερά εξηντλημένος κ' αν δεν έφθαναν με τήν ώρα οι σύντροφοί του, βέβαια θά ξεψυχούσε.

— Τόν είδες λοιπόν για πεθαμένο τόν κύριό σου; ρώτησε ο ναύτης τόν Νάβ.

— Ω, ναί! άποκρίθηκε ο μαύρος. Κι' αν δεν σάς εύρισκε ο Τοπ να σάς φέρη, θά τόν έθαβα και θά πέθαινα κοντά του κ' έγώ!

Από τρία λοιπόν τήν έγγλύτωσε ο Κύρος Σμιθ!

Ο Νάβ τους διηγήθη τότε τί συνέβη. Χθές τó πρωί, όταν έφυγε από τά Καμίνια, πήρε τó δρόμο κ' έφθασε στο ίδιο βορεινό μέρος τής άκρογιαλιάς, όπου είχε ξαναπάη. Εκεί, αν και χω-

ρίς καμιά έλπίδα, άρχισε να φάγνη στην άμμοδιά, στους βράχους, παντού, για να βρη κανένα σημάδι, ικανό να τήν οδηγήση. Άλλά δεν εύρισκε τίποτα. Η έρημη εκείνη άκτ'η δεν έφαινετο να έπατήθη ποτέ από ανθρώπινο πόδι. Και αύτά τά κοχύλια όσα δεν έφθανε ή θάλασσα, —κ' ήταν εκατομμύρια στα μέρη πού δεν τά σκέπαζε ή παλίρροια, — ήταν ανέγγικτα. Ούτ' ένα κοχύλι σπασμένο! Σε διάστημα διακοσίων ως τριακοσίων γαρδών, ούτ' ένα ίχνος πού να μαρτυρούσε, ότι άνθρωπος είχε βγη εκεί πρό όλιγου ή και πρό πολλού.

Ο Νάβ άποφάσισε τότε να προχωρήση άκόμη λίγα μίλλια. Τά ρεύματα μπορούσε να είχαν πάρη μακρύτερα τó πτώμα — γιατί πτώμα πιά έζήτοσε ο άπελπισμένος Νάβ, — του Κύρου Σμιθ. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΘΕΪΑΣ

Αγαπητοί μου, ΙΑ φορά, πρό καιρού, δεν θυμύμαι από ποιά άφορη, έγραψα έδω για κείνους, πού με διάφορα σοφίσματα άμφισβητούν τήν αλήθεια τής θησκευτικής ιδέας κ' έπροσπάθησα να προσυλάξω τους φίλους μας από τέτοιες επικίνδυνες διδασκαλίες, — σωττές παγίδες όπου πέφτει συνήθως ή άπειρη νεότης. Τότε, από κάποιο συνδρομητή μας, έλαθα ένα γράμμα, πού έλεγε άπάνω-κάτω τά εξής: «Ο Θεός είνε άθάνατος και παντοδύναμος, έτσι; Κ' έγώ σάς ρωτώ: Μπορεί ο Θεός ναύτοκτονήση; Τί θά μου άπαντήσετε;— Όχι; Τότε δεν είνε παντοδύναμος. Ναί; Τότε δεν είνε άθάνατος, Άρα;...» Έννοείται τώρα, ότι τή μεγαλοπρεπεστάτη αύτη άνοησία δεν τήν έγέννησε τó κεφάλι του φίλου μας τήν άκουσε ο δυστυχισμένος από κανένα γελοίο και τήν έχαψε για μεγάλη έξυμνάδα. Άκούτ' εκεί να πιστεύουμε 'ς ένα Θεό, πού δεν μπορεί ούτε ναύτοκτονήση!

Μου φίνεται ότι δεν είνε καμιά άνάγκη να σάς δείξω τó βλάσφημο σόφισμα. Έπιτρέπεται να πη κανείς για τó Θεό, ότι μπορεί ή δεν μπορεί ναύτοκτονήση; Αυτόκτονεί ένας άνθρωπος, πού έχει μπροστά του ζωή και θάνατο. Άλλά τó Άνώτερο Όν, πού υπάρχει ανέκαθεν και θά υπάρχει αιώνιος, πώς είνε δυνατό να σκεφθ' αυτοκτονία, δη-

λαδή μία πράξι θνητού; Έπειτα κ' έν άλλος: Μήπως κ' ο ίδιος ο άνθρωπος, ο θνητός, μπορεί ποτέ ναύτοκτονήση αληθινά, να εκμηδενισθή; Τó σώμα του μόνο θά καταστρέψη ή ψυχή του όμως, ή άθάνατη, θά μείνη. Ψυχής αυτοκτονία δεν υπάρχει. Άλλά ο Θεός δεν έχει σώμα. Είνε μόνο Πνεύμα, Νους, Δύναμις. Και άφου τόν παραδεχόμεστε άναγκάως παντοδύναμο, — γιατί άλλοι-ώτικα θά ήταν άτελής, ένφ' ο Θεός είνε τέλειος, — θά πη ότι κάνει ό,τι θέλει. Μία χαρά, παραδείγματος χάρι, θά μπορούσε να σαρκοθή, να «εανθρωπίση», να πάρη ένα υλικό τώμα κ' ύστερα να τó σκοτώτη, ναύτοκτονήση, αν ήθελε να δείξη στο φίλο μας τήν πλάνη του. Δεν θά έπαυε γι' αύτό να είνε άθάνατος κ' αιώνιος. Κι' αύτό πάλι γιατί τó θέλει. Τή στιγμή πού δεν θά τó ήθελε, δεν θά ήταν. Άπ' όποια μεριά λοιπόν κ' αν πιάση κανείς τόν συλλογισμό εκείνο, βλέπει πώς είνε ένα γελοίο σόφισμα άνάξιο λογικού και σοβαρού ανθρώπου, πού δεν πρέπει να παίζη με τής λέξεις.

Αύτά όλα τά θυμήθηκα προχθές, πού ή Διάπλασις μου έδειξε τó γράμμα ενός άλλου φίλου μας. Κι' αύτός επίσης, εξ' άφορης των όσων σάς έγραψα για τó βιβλίο του Τολστόι, διατυπώνει μερικές άντιρρήσεις, πού έχουν τήν ίδια λογική αξία, πού είνε καθαυτό σοφίσματα. Κι' αύτός επίσης—ώ, είμαι βέβαιος, — δεν τής έβγαλε από τó νού του, αλλά τής άκουσε από κανένα δοκησίσοφο ή τής διάβασε σε κανένα βιβλίο άθεϊστικό. Και ρωτά, π. χ. τή Διάπλασι, για να του λύση τήν άπορία: «Αν ο Θεός είνε πανταχού παρών, πώς δεν υπάρχει στην ψυχή των κακών ανθρώπων; Η Διάπλασις του έδωσε προχθές τήν κατάλληλη άπάντησι. Άκούστε τώρα κ' άλλη τήν άπορία: Ο Τολστόι λέγει, ότι κάποιος μς έκαμε και μς έστειλε στον κόσμο. Άλλά ποιος έκαμε αύτον τόν Κάποιο;— Τί του άπαντάτε τώρα, σάς παρακαλώ; Μιλούμε για τόν Θεό, για τήν μυστηριώδη Δύναμι, για τήν Πρώτη Αρχή και Αίτια του κόσμου, και μς ρωτούν ποιος τόν έκαμε! Κι' άλλη άπορία: Άφου, λέει, ο Θεός είνε αγαθός και έλεήμων, πώς τιμωρεί τόσο σκληρά τους άμαρτωλούς; κ' άφου είνε δίκαιος, πώς τιμωρεί άμαρτίες 70 ετών με κόλασι αιωνία;

Μά για τόννομα του Θεού! όλ' αύτά, κ' εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνονται άστεία; Πώς τάκουνε μερικοί, πώς τά πιστεύουν, πώς τά επαναλαμβάνουν, πώς τά γράφουν και ετη Διάπλασι για σοβαρές «άρτηριες», δεν μπορεί να τó καταλάβω! Έστο, ότι για μία άπ' αυτές τής έρωτήσεις, δεν θά εύρισκε κανείς με τó

νού του πρόχειρη άπάντησι, ικανοποιητική. Πρέπει γι' αύτό ναρνηθή τόν Θεό; Γιατί εκεί τείνουν ή άντιρρήσεις των άθών; Δεν είνε πανταχού παρών; τιμωρεί με κόλασι αιωνία; Άρα δεν υπάρχει! Άλλά όταν ο Θεός είνε μέσα μας, όταν τó ένστικτό μας, τó αίσθημά μας, ή λογική μας, όλα μς λέγουν ότι υπάρχει, τί τά θέλουμε τάλλα; Μπορούμε μς να προσδιορίσουμε με τó νύ και με τó σίγμα, όλες τής ιδιότητες κ' όλες τής σχέσεις τής Μυστηριώδους Δύναμεις πού μς έκαμε, μς έξουσιάζει και μς διευθύνει; Δεν είνε άρκετό να ξέρουμε, ότι υπάρχει μία τέτοια Δύναμις, γιατί άλλοι-ώτικα δεν θά ύπήρχε ούτε ο κόσμος; Όλα τάλλα δεν είνε περιττά; Και δεν βασανίζουμε άδικα τó φτωχό μας ανθρώπινο κεφάλι, όταν μπαίνουμε σε λεπτομέρειες πού δεν είνε για μς; Έξαρνα για τó ζήτημα τής μετασάρκωσι των κακών, διαδοχικώς σε διάφορα σώματα ανθρώπων ή και ζώων, μία ταλαιπωρία δηλαδή τής ψυχής σε άλλεπάλληλες ζωές, ώςότου να καθαρισθή από τής άμαρτίας και να καταλήξη στον παράδεισο, στη «νιρβάνα». Άλλά γιατί να σκοτιζόμεστε μ' αύτά και με τά παρόμοια, πού δεν μπορεί, με βεβαιότητα, να τά προσδιορίση κανείς; Μς φθάνει να ξέρουμε τά βέβαια: ότι υπάρχει Θεός, ότι ο Θεός θέλει να κάνουμε τó θέλημά Του, ότι θέλημα του Θεού είνε ή άγάπη, ή καλωσύνη, και ότι όμα ζούμε κατά τó θέλημα του Θεού, και 'ς αύτη τή ζωή θά είμαστε ευτυχεις, και στην άλλη δεν θά υποστούμε καμιά τιμωρία, ούτε πρόσκαιρη, ούτε παντοτεινή...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

- Άν κανείς ζητή νύ σ' εύρη Τι να ειπώ; — Πώς πάω γι' άλεύρι; — Κι' αν ρωτήση έμένα ο σκύλος Τής γειτόνισσας Κοντύλως; — Πές του, πάω να κυνηγήσω Και... σαράκι δε θάφισω... — Μ' αν με ιδή ή Κυρά Σταμάτα, Πούχει τή μεγάλη... γάτα; — Να τής πής, κυρά, πώς είπα: Στη βαθύτερή μου τρύπα, Σίγουρο και άσφαλισμένο, Τόχω άπόφαση να μένω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Φύγε, Φραντζέσκο! αν αγαπήσ τη ζωή σου, φύγε! εψιθύρισα βιαστικά και ζωηρά. Η ομίχλη σε κρύβει και μπορείς να φθάσης ως το Κρυφό-δενδρό. Πρόσεξε όμως! μη βγής, μη παρουσιασθής για κανένα λόγο, αν δεν μπόρσεις πρώτα να τραγουδώ τον 'Εθνικόν Ύμνον. Θά είναι το σύνθημα, ότι αυτόι έφυγαν.

— Έσύ όμως; εσύ; εψιθύρισε ο Φραντζέσκος. Έλα μαζί μου! Δεν μπορείς να μείνης εδώ μονάχος σου!

— Όχι, θά μείνω! θέλω να ιδώ τι θά κάμουν. Συλλογίσου λοιπόν τη χαρά μου, αν κατορθώνα να τους ξεγελάσω!

Ο Κάρολος Λάβαν θάδινε ό,τι πής, αν μπορούσε τώρα να ήταν φύλλος στον κόρφο μου! Τι κακό μπορούν να μου κάμουν; Δεν με γνωρίζουν, δεν έχουν τίποτα μαζί μου και είμαι ένα παιδί... Φύγε!.. Φύγε!

— Αλήθεια, δεν σε γνωρίζουν, εψιθύρισε ο Φραντζέσκος με κάποια ανακούφιση όμως...

— Μά μη χάνης τα λόγια σου και τες στιγμές σου! τού εφώναξα, όσο μπορούσα, με ανυπομονησία. "Όπου κι' αν είναι, αυτοί εφθασαν. Τρέξε λοιπόν να προφθάσης να κρυφθής! Τρέχα!

— Ο Θεός βοηθός!.. να φυλάξη και σās και μένα! είπε ο Φραντζέσκος με διάγυσι.

Κ' έφυγε τρέγωντας, αλλά όσο μπορούσε άθόρυβα. Σέ λίγο χάθηκε, κρύφθηκε μέσα στην ομίχλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΧΕΡΙ

Ήσυχασα άμα είδα τον Φραντζέσκο να φεύγει, γιατί ηξερα ότι εκεί που θα πήγαινε να κρυφθί, δεν θα τον εύρισκαν ποτέ. Κ' έμεινα στη θέση μου, σιωπηλός και ήρεμος, περιμένων τους Μπαρμπούτζηδες. Ήρεμοι έννοιά απέξω. Γιατί από μέσα ήμουν άνω-κάτω. Χαρά, περιέργεια, ύπερηφάνεια για τον σπουδαίο ρόλο που επρόκειτο να παίξω, όλ' αυτά με κρατούσαν σε μία ψυχική κατάσταση άλλόκοτη, που πρώτη φορά στη ζωή μου την έδοκίμαζα.

Και τα βαρεια βήματα έπλησίαζαν

ολοένα... Λίγες στιγμές ακόμη και θά μου παρουσιάζοντο. Έσέντωνα τον λαϊμό, έγοούλωνα τα μάτια, ανυπόμονος να ιδώ τον φοβερό και τρομερό αυτό Βάρθο Μπαρμπούτζη!

Το πρώτο-πρώτο πράγμα που είδα τότε να βγαίνει από την ομίχλη, ήταν ένα χέρι ανδρικό, μαλλιαρό, κουτσοδάκτυλο. Το σημαδιακό αυτό χέρι, το φρικτό, πασπάτευε στο κενό τά νύθελε να βρθί το δρόμο. Αμέτως θυμήθηκα, ότι το χέρι του Βάρθου Μπαρμπούτζη, όπως τόσες φορές μου τό ειπε ο Φραντζέσκος, δέν είχε δάκτυλα καθόλου. Ήταν λοιπόν το δικό του. Κι' όμως, όταν τό είδα να παρουσιάζεται άξαφνα, ανατρίχιασα...

Σχεδόν την ίδια στιγμή, βρέθηκα αντιμέτωπος μ' ένα άσχημο πρόσωπο ήλιοκαμένο, χαλκόχρωμο, με πυκνά γένεια και με δυο μαύρα μάτια που μ' εκύτταζαν άγρια.

Η άγριάδα τους όμως δεν ηθελε βέβαια να φοβίση το ανυπεράσπιστο παιδί, που ο ψηλός έκεινος και δυνατός άνδρας εύρισκε μπροστά του. Ήταν ή συνειθισμένη έκφραση της φυσιονομίας του. "Αλλά εγώ δεν τό ηξερα" και χωρίς να θέλω, έπιστοχώρησα λιγάκι από τό φόβο μου, — ή καρδιά μου μάλλον έκαμε προς τα πίσω, — και για μία στιγμή μετανοίωσα, — ώ, τώρα ήταν πολύ άργά, — που δέν έφυγα κ' εγώ να κρυφθώ μαζί με τον Φραντζέσκο...

Όπωςδήποτε, προσπάθησα να συγκρατηθώ, να μη δείξω την ταραχή μου και να παίζω τό ρόλο μου, — ρόλο άθώου παιδιού που δέν ξέρει τίποτα.

— Καλημέρα σας! είπα ευγενικά στον ψηλό έκείνον άγριάνθρωπο και στον άδελφό του, που εφθασε κι' αυτός κ' εστάθηκε από πίσω του, δείχνων τους ώμους του και τό χοντρό ήλίθιο κεφάλι του. Καλημέρα σας! Γιατί δέν μου άποκριθήκατε, προτιήτερα που σās φώναξα;

Προσπαθούσα να φαίνωμαι πολύ περισσότερο «κύριος της καταστάσεως» απ' ό,τι πραγματικώς ήμουν. Για να παίρνω θάρρος, έκανα τον άφοβο, τον τολμηρό και σχεδόν τον αυθάδη.

— Μπα! μάς φωνάζατε, σινιριόνο; είπε ο άνθρωπος με τό σημαδιακό χέρι. Δεν σās άκούσαμε!.. ("Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Μπα! μάς φωνάζατε, σινιριόνο;» (Σελ. 88, στ. β')

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

5. — ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

[Διάλεξι τοῦ κ. Γεωργ. Σωτηριάδη]

Η Ζάκυνθος καυχάται διά μίαν πλειάδα ποιητών, οι μεγαλύτεροι των οποίων υπήρξαν ο Σολωμός, ο Ούγος Φώσκολος, — ο οποίος όμως έγραφε μόνον Ιταλικά, — και ο Ανδρέας Κάλβος. Αυτός; γεννήθη τοῦ 1792, από πατέρα Κερκυραϊόν και μητέρα Ζακυνθίαν, και έπέθανε τοῦ 1869. Η ζωή του όλη είνε άλωσι; περιπετειών και ταλαιπωριών. Περιπλανήθη πτωχός εις όλην την Εύρώπην και κατέληξεν εις την Κέρκυραν, όπου έδίδασκεν εις την Ίουσι Ακαδημίαν, αλλά δωρεάν. Διότι μι όλην τον την πτωχείαν, εφφρονεί ότι δέν είνε «άριστα έντιμοι να λαμβάνη κανείς χρήματα εκ της διδασκαλίας νέων». Μόνον από τούτου εμπορεί να κρίνη κανείς περί του χαρακτήρος του. — Το κυριώτερον έργον του είνε αι περίφημοι «Ψαλι» του. Αληθινά μεγαλόπνευστοι, ύψηλοί, είνε γραμμένοι εις ότα μέτρα, τα όποια λέγονται «Κάλβεια», και εις μίαν ιδιόρρυθμον γλώσσαν, αρχαϊζουσα και συγχρόνως νεωτεριστική, της όποιας μόνον ο Κάλβος κατείχε τό μυστήριον. Εις τās Ψαλι; αυτάς, ο ποιητής φιλει κυρίως την Ελλάδα, τους ύπερ έλευθερίας Αγωνίς της και τους νέους ήρωάς της. Μετεφράσθησαν εις πολλάς γλώσσας κ' έκχυμάθησαν πνυτός. Μόνον εις την Ελλάδα μέγρι τινός ο Κάλβος ήτο σχεδόν άγνωστός. Αλλά τελευταίως άνεσώθη από την λήθη, έμελετήθη, κατενοήθη — διότι είνε δύσκολος, — και σήμερα θεωρείται ένας από τους μεγαλητέρους ποιητάς της Ελλάδος, συγκρινόμενος με τον Πίνδαρον.

Ο ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ

(Ψδὴ εἰς τὴν Ζάκυνθον.)

Ω φιλάτη πατρίς, Ω θαυμασία νήσος Ζάκυνθος! σύ μου έδωκας τήν πνοιήν και τοῦ Απόλλωνος: Τά χρυσά δωρα,

Και σύ τον ύμνον δέξου! Έχθαιρουσιν οι άθναται τήν ψυχήν και βροντιάουσιν(*) Επὶ τās κεφαλάς Των άχαρίστων.

Ποτέ δέν σ' έλησμόνησα, Ποτέ! και ή τύχη μ' ερωιψε Μακράν από σέ' με είδε Το πέμπατον του αϊώνος Εις ξένα εθνη.

Αλλά, ευτυχής ή δύστηνος, Όταν τό φως έπλούτη Τα βουγά και τά κύματα, Σέ εμπρός των οφθαλμών μου Πάντοτες είχον!

Σύ, όταν τά σφάγια Ρόδα με τον άμαυρότατον Πέπλον σκεπάζή ή νύκτα, Σύ είσαι των όνειρων μου Η χαρά μόνη!

Χαίρε, Αύσονία, χαίρε Και σύ Αλβιών! χαϊρέτωσαν Τα ένδοξα Παρίσια! (***) Ωραία και μόνη, ή Ζάκυνθος με κυριεύει!

(*) Ο ποιητής μεταχειρίζεται εδώ τον άσυνείρηστον δημόσιον τήσαν ως ήχηρότερον και παραστατικώτερον τοῦ βροντιάου. (***) ΑΙ χάραι, τά «έθνη», όπου διέμενον ο ποιητής. Αύσονία είνε ή Ιταλία. Αλβιών ή Αγγλία.

Της Ζακύνθου τά δάση Και τά βουγά σκυϊόδη Ήκούον ποτε σμυρνίνοντα Τα θεία της! Αστέρμιδος Αργυρά τόξω

Και σήμερα τά δένδρα Και τās πηγās σεβάζονται Δροσεράς οι ποιμένες! Αυτόν πλανώνται άκόμα Η Νηρηίδες.

Σταφυλοφόρος ρίζας, Λεπτά, διαφανή, Καθαρά τά σύννεφα Ο βασιλεύς σου έχρισε Των Αθανάτων.

Η λαμπρός ή αϊώνιος (*) Σου βρέχει την ήμεραν Τους καρπούς, και τά δάκρυα Της νυκτός γίνονται Εις εσέ κήνη.

Δέν έμεινε, και αν έπρεσε Ποτέ εις τό πρόσωπόν σου, Η χιών! ποτέ ο θεμός Κύν (***) δέν έμάρανε Τά αμάραγά σου

Είσαι ευτυχής! και πλέον Σέ λέγω ευτυχιστέραν Ότι σύ δέν εγνωρίσες Ποτέ την σκληράν μάστιγα Έχθρών τυράννων (***)

Ας μη μου δώση ή Μοίρα μου Εις ζήνην γήν τον τάφον! Είνε γλυκός ο θάνατος, Μόνον όταν κοιμώμεθα Εις την Πατρίδα.

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ (ΑΙΘΗΓΜΑ)

ΚΟΥΣΤΕ μια νόστιμη ίστορία, που συνέθη σε πολύ μα κρυμμένη έποχή, όταν ο κόσμος, — λένε τά παραμύθια, — ήταν πολύ διαφορετικός απ' ό,τι τον βλέπομε σήμερα.

Σ' ένα μικρό λόφο, καταπράσινο από φτέρη, ζούσε ένα μικρό κουνέλι, σωστό πειρακτήριο. Άλλο δέν έκανε, παρά να πειράζη τους γειτόνους του και να τους παίξη ένα σωρό άττημα παιχνίδια.

Μιά μέρα, καθώς περνούσε τό δάσος με τά ψηλά δένδρα κ' έσυλλογιζέτο τί πονηριά να σκαρώση κάλι, για να γελάση, είδε από μακριά ένα κοπάδι ελέφαντες, που ένας απ' αυτούς ξεπερνούσε όλους τους άλλους στον όγκο και στη μεγαλοπρέπεια.

«Η δουλειά μου εγείνε!» συλλογιόθηκε τό τρελλό κουνέλι.

Έτρεξε έτα στο πελώριο παχύδερμο: (*) Ο Ήλιος. (***) Ο θεμός Κύν, τά κυνικά καθματα. Τα αμάραγα — τά φυτά. (***) Έννοεί ότι ή Ζάκυνθος δέν εδούλευσε ποτέ υπό τους Τούρκους.

— Καλημέρα σας, κύριε Έλέφαντα! Ο γίγαντας του δάσους δέν του άποκρίθηκε καθόλου, σά να μην άκουσε και να μην είδε.

— Γιατί μάς κάνετε τον ακατάδεκτο; έξακολούθησε τό πονηρό τρωκτικό. Για τό μεγάλο σας μπόι ή για τη δύναμή σας, που τη θεωρείτε βέβαια ανάληγη με τον όγκο σας;

— Έσκυψε ο Έλέφας για να ιδθί από που έβγαινε ή λεπτή έκείνη φωνούλα, που του μιλούσε με τόση άνευλάβεια.

— Α έσύ είσαι, σκανταλιάρικο; είπε. Άσε με, Γιαννάκη, να ζήσ! Δεν έχω σήμερα όρεξη για σάγλες.

Και με περιφρόνησι γύρισε την πλάτη του, για να κόψη με την άκρη της προβοσκίδας του μερικους χουρμάδες, από μια ψηλή φοινικιά.

— Μάλιστα, μάλιστα! επέμεινε τό κουνέλι, που τό έλεγαν Γιαννάκη. "Όσο άνίκητο κι' αν θεωρείτε τον έαυτό σας, βάζουμε στοίχημα να σās νικήσω εγώ ο μικρός, ο τιποτένιος, σε άγώνα που να χρειάζεται δύναμη;

Ο Έλέφας έγέλασε με ύκτο, είρωναίκα και περηφάνεια.

— Αριστέ με, σου είπα, Γιαννάκη, να ζήσ! άποκρίθηκε. Αλήθεια λοιπόν δέν τό καταλαβαίνεις, ότι μπορώ να σε κάμω πητα, λυώμα, στάχτη, κάτω από ένα μου πόδι, και να μην τό καταλάβω καθόλου ότι σε πάτησα; Έλα, χάσου!

— Σύμφωνα! εφώναξε ο Γιαννάκης! θά με λυώνατε με τό πόδι σας, αν έκανα την άνοησία να σταθώ να με πατήσετε. Αλλά για να σās άποδείξω, ότι ο όγκος και ή δύναμης δέν πάνε πάντα μαζί, σās προτείνω ένα στοίχημα.

— Στο διάβολο λοιπόν, άς άκούσωμε και τό στοίχημά σου!..

— Ορίστε: Θά πάω να φέρω ένα χοντρό και μακρό σχοινί. Θά τό πιάσουμε καθένας από μια άκρη, κι' άμα πώ εγώ «έμπρός!», θά τό τραβήξουμε κ' οι δυο μ' όλη μας τη δύναμη, καθένας προς τό μέρος του. Και να ιδούμε τότε ποιός από τους δυο θά μπορέση να παρασύρη τον άλλον.

Ο Έλέφας έβαλε τά γέλια. — Καλά, είπα αφού ξεγέλασε. Άντε να φέρης τό σχοινί.

Πηδηκτό πάντα τό κουνέλι, έτρεξε ως τό γειτονικό ποτάμι, που στην όχθη του ξεπλωμένος όνηνά, ήλάζετο ο άσχημότερος, ο τερατωδέστερος κροκόδειλος που μπορούσε κανείς να ιδθί. Και τον άρχισε:

— Καλημέρα σας, κύριε Κροκόδειλε! Θά μου κάνατε τη μεγάλη χάρη να μάκούσέτε μία στιγμή; Δεν θά σās ένοχλήσω και πολύ.

Το πελώριο έρπετο εκύτταξε τό αυθάδικο κουνέλι περιφρονητικά και μ'

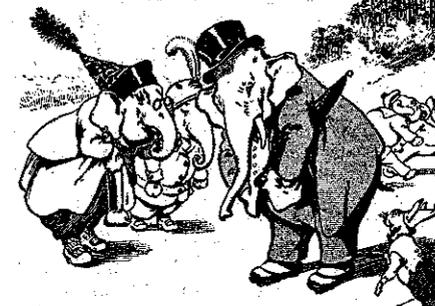
ένα φοβερό χασμουρητό, τό ρώτησε άπότομα:

— Τι με θέλεις;.. Μά έλα λίγο πιο κοντά! Είσαι τόσο μικρός, κακόμοιρε Γιαννάκη, που μόλις σε βλέπω.

— Στοχάζομαι, κύριε Κροκόδειλε, ότι θά θεωρήτε τον έαυτό σας άνίκητο στη δύναμη! δέν είνε αλήθεια;

— Ω, ναι! Άν και πρό πολλού εγείνα παππούς, δύναμη έχω άκόρη άρκετή.

— Ε, βέβαια όσο δυνατός κι' αν είσθε, στοιχηματίζω, ότι εγώ είμαι πιο πολύ από σας!

«Καλημέρα σας, κύριε Έλέφαντα!» (Σελ. 89, στ. β')

Ο Κροκόδειλος αισθάνθηκε μεγάλη διάθεση να γελάση. Έπειδή όμως ήταν άκόρη μα χ μ ε ο ρ λ η ς, έκαμε πάλι ένα χασμουρητό, έδάκρυσε σά να κλαιγε κι' άποκρίθηκε:

— Όχι δά! καλέ τί μάς λέτε!.. Η μαμμά σου, παιδί μου, έπρεπε να σε μάθη να μη λές τέτοιες άνοησίες... μάλιστα στους μεγαλειότερους σου.

Και τό άμύθιο σταμάτησε, για να κυττάξη με την άκρη του ματιού του ένα θαυμαίο φάρι, που παιγνίδιζε στάση-μένα νερά του ποταμιού.

— Δεν λέω παρά την αλήθεια! εφώναξε τό τρελλό κουνέλι. Κι' όποτε θέλετε, μπορώ να σās άποδείξω, ότι ο όγκος και ή δύναμης δέν είνε πάντα άχώριστα.

Ε, τώρα πιά κι' ο Κροκόδειλος δέν μπόρεσε να βαστάξη: έβαλε τά γέλια, φωνάζων:

— Χά, χά, χά!.. χά, χά, χά!.. Μά είμαι πολύ περιέργος να τό ιδώ!

— Πολύ εύκολο, άποκρίθηκε ο Γιαννάκης. Θά πάω τώρα να φέρω ένα χοντρό και μακρό σχοινί. Θά τό πιάσουμε καθένας από μια άκρη, κι' άμα πώ εγώ «έμπρός!» θά τραβήξουμε κ' οι δυο μ' όλη μας τη δύναμη και θά ιδούμε ποιός θά μπερέση να παρασύρη τον άλλον.

— Δέχομαι! είπε ο Κροκόδειλος, ύπερβέβαιος, ότι με τό πρώτο τρώθηγμα, θάφερνε τον Γιαννάκη ως τό στόμα και θά τον έκανε μια χαψιά. Σύρε να φέρης τό σχοινί.

(Έπεται τό τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Βέγα, "Ηρώα του Σουλίου, Μαρίαν την Μελαρομένην, Ρεμβάδη Κόρη, "Ιδιότροπη, Λιζοβένγη, Ξανθήν Πεταλούδα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδὸν ψευδώνυμον ἐπιγράφεται ἢ ἀνανοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 1. Τα ἐπιγραφόμενα ἢ ἀνανοούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀντικρίων εἰς Ἀγῶνας, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορύθια.

Νέα ψευδώνυμα : Μικρὸν Σηράγγιον, ἄ. (Πιτ). Ἄδρα τῆς Θαλάσσης, κ. (.) Ἀτρόμητος Κανάρης, ἄ. (ΓΜ). Ἐνδοξὸς Σαλαμίνομαχος, ἄ. (ΙΜ). Ὁραία Δύσις, κ. (ΑΜ). Ἄδρα ἄ. (ΒΒ). Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας ἄ. (ΑΦ). Ἐδελβαίς, ἄ. (ΝΑ)

Ανανεώσεις ψευδωνύμων : Μανιατοπούλα, κ. Παυρίς, ἄ. Νέδα, κ. Χρυσὸ Σμυράφι, κ. Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, ἄ. Ἰνδαλίνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἄ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Δοξαομένης Ἀθήνας (ἴραται τὸ γράμμα σου τὸ ἐπὶ φάλαξιν τὸ δημοσιεύσει, ἀν ἔχω τόπον, εἰς τὸ προσεχές) Ξανθὴν Ποιγηροπούλαν (πρὸς τὸ παρόν, τὰ περισσοτέρα φύλλα διαβίβει ὁ Κωματοδραστήης Βράχος, — 100 τὴν ἐβδομάδα, — καὶ ἀπὸ τὰς θυλάδας ὁ Σὺλλογος «Νίκη» — 110 φύλλα) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (τὰ βραβεῖα ἔτοιμα καὶ ἔλτ.) Μαρίαν Ν. Καλ. (ἔστειλα περιμένα λοιπὸν τὸ καλοκαίρι) Ἀκονοδιόρη (συμμορφώθη) Ρωβέρου (ἔλαβα ἔχει καλῶς) Ἐνδοσιωδὴ Ἐθελόντη (ἔστειλα ἐκ νέου οὐδέμια παρεγγήγησι; ὑπέθετα μόνον ὅτι ἀσθενεῖς καὶ τώρα σὲ περιμένω) Γαζιάν (χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ ὁ περὶ σου ἐροντάς εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἀνένιωσε ἀκόμη τὸ ψευδώνυμόν σου) Θαλασσοπύλι τοῦ Στόλου (ἔλαβα καὶ, κατ' ἀνάγκην φέτος, κάνω λίγη οἰκονομία στὸν τζιγκὸ ἀν τελειώσω, δὲν θάχωμε καὶ βόλου εἰκόνας) Ξεπεσμένον Ἀόδορον (εὐχαριστῶ ἢ ἡ Κριτικὴ ἀναφέρεται εἰς κομμάτια τῆς Σ.Σ.Σ. τοῦ προηγουμένου φύλλου) Ναυτάμι τῶν Σπεισῶν (ἔχει καλῶς) Νικητὴν τοῦ Κιλκίς (χρειάζονται καὶ τὰ Λατινικά, εἶνε τὸ κλειδί ὄλων τῶν νεωτέρων γλωσσῶν) Γερμανόπαιδα (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις; καὶ, αὐτὴ εἶνε ποὺ ὑπέθεσε; καὶ ἀντικαθίστα τώρα τὸν πατέρα, τῆς, ποὺ ὑπέθεσε συνεργάτης μου πολῦτιμος) Μαγαρίταν τοῦ Ἀργου (λάθος εὐκόλως ἐνοουμένον ὅλα τὰ σέλη τοῦ Φαρσκόκαλλου ἔχουν ὀπὸ 5 ἀστερίσκου;) Ὁραϊὰν Ἀύσην (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινε ὁ ἰδαιότερος χάρτης, ποὺ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἶνε μόνον διὰ τὰς λύσεις τῶν «Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» διὰ τίποτε ἄλλο)

Ἡρώα τῶν Βαλκανίων (ἔφερε πότε ἔλαβα τὴν ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου ἐπιστολήν σου; τὴν 2 Φεβρουαρίου ἔκαμε 4 μῆνες, νὰ εἶδη ἀπὸ τὴν Ὁδησῶν αὐτὸ θὰ πῆ παγκόσμιος πόλεμος;) Ἀνεσπερον Δόξαν (θὰ μοῦ στειλῆς ἐν ψηφοδέλιον μὲ τὰ 10 ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου; ἰδὲ τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 49ον φύλλον τοῦ 1916) Παπάμι (ἔστειλα ἐκ νέου ἄν τὸν 7ον τιμὴ ἐξωφύλλον λεπτὰ 15.) Ἀυτόκροττερον τοῦ Βυζαντίου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ προχωροῦν ξεσπάθωμ.) Ἀθ. Σ. Καζ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ γράμμα σου ἔκαμε ὅμως ἕνα μῆνα νὰ εἶδη γι' αὐτὸ δὲν εἶδες ἀπάντησιν τόσον καιρὸν) Ἀνοξιάτικο Ἀράμι (καλὰ τὰς ἐγγραφές) Ἰερὸν Ἀργῶνα (τί νὰ σοὺ πῶ εἰς αὐτὰ; ἢ οὐμβουλή μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ μὴ λυτῆσαι τόσον πολὺ) Ἀργιόκασιαν (καλλίτερα νὰ τὰς στειλῆς; ἀπὸ τὸ 1ον, ἀφοῦ εἶνε ἀκόμη καιρὸς) Φιλόκατον Ἑλληνοπούλαν (ὅλα τὰ ἔλαβα, ἢ σὺ χάσε) Τρισβένγη, Θαλασσοπύλι, Ἐθγενῆ Ἰαπόνη κτλ. κτλ.

Χρυσόφτερον Ἐλπίδα, Ἀδραν τῆς Θαλάσσης, Ἡλιαν Π. Περμ., Βασιλεῖα τῶν Δασῶν (ἔστειλα.) Βασιλεῖον Ἀρ. Π., Ταγγένη, Ἀκίτην, Ἐυάγγελον Κ. Ζαο., Γαρδέβιαν, Ἀντ. Ν. Παβ.,

Υπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Γωγκουμμετίνην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Φεβρουαρίου, ἠπάντησα εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Μαΐου.

130. Λεξιγράφος Ὅπως ἔχω ἂν μάριση, Εἶμαι μὴ τῶν Τριῶν. Ἄν εἰς δύο μὲ χωρίση; Ἐν φωνῆν ἠπαντήση; Καὶ κοινὸν οὐσιαστικόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υποδοῦλου Ἑλλήνων

131. Μεταγραμματισμὸς Μία διαίρεσις τοῦ χρόνου Θὰ ἐκλείψῃ ἄνευ πόνου, Καὶ θεὸν θὰ ἴδῃς, λύτα. Ἄν τ' Ὡμέγα γίνῃ Ἡτα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα

132. Αναγραμματισμὸς Τῆς Βοηθίας πόλι Ἄν ἀναγραμματίσω, Μίαν ἄλλη τῆς Ἡπειροῦ Ἐῶν; θὰ σχηματίσω. Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

133. Δημιῶδες Αἶνιγμα Ὅταν φύγῃ ὁ Ἀφέντης; Κί' ἀπομαίνῃ ἡ Κυρά, Τὰ Λυχάρια ἕνα-ἕνα Μὰς τάνοθε μὲ χάρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκυονίδου

134. Μουσαϊκὸν Ὁ κόραξ καὶ ἡ ἄλκυον, Ὁ κολοῖς κ' ἡ χελιδὼν, Κι' ὁ μικρὸς κορυθαλῶς, Κι' ὁ μεγάλος ἀστὸς, Συντρέχουν τὸ καθένα Καὶ κἀμνον ἄλλο ἕνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰδοῦματος τῆς Πατρίδος

135. Τρίγωνον. * * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. * * * * * = Ἀρχ. ἱστορικὸς ποταμός. * * * * * = Ζῶον τριακτῖον. * * * * * = Ἀντωνυμία. * * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτις τὰ ἴδια. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάμι τῆς Καβάλλας

136-140. Μαγικὸν Γράμμα Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος; ἑκάστης τῶν κάσθη; λέξων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσα; λέξεις:

χρῶμα, λύρα, ἰσὸς, τῆξις, λίθος. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

141. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὰρχικὰ τῶν νάποιστοῦν Κράτος; τῆς Ἑυρώπης. Ἀδύνατος, δυσειδής, εὐρύς, λαμβάνω, ἄλλος, τιμωρῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

142. Φωνηεντόλιπον πρλ - κτξ - ν - σ - σ - νς Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολόλοδο

143. Γρίφος τοῦ: ΑΚ α' τε τοὺς γόν τοῦ; 1 ΟΥ τοὺς γόν τοῦ; 1 τοῦ: Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἑρώων

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 47 φύλλου

604. Ἄνεμος (ἄν, ἐμός.) — 605. Βενετία (βέ, ναι, τί, α.) — 606. Ρέω - Ρέα. — 607. Κύκλος - κύκνος. — 608 - 610. 1. Ὁ κόραξ εἶνε μαῦρος. 2. Ὁ κόραξ εἶνε γελῶτος. 3. Ἡ ὕδρα εἶνε νῆσος. — 611 - 615. Διὰ τοῦ Θ: ἦθος, πῆθος, πόθος, ἄθλος, μεθῶ. — 616. ΑΙΑΚΟΣ (Ἄλκατος, Οἰδίπους, Δράμα, ΛούΚουλος, χαλκός, Ἰακωσ.) — 617. Ἀθρομῶντες; ἄνδρες οὐδέποτε ἕστησαν τροπῆτον. — 618. Ἡ περιέργεια εἶνε μέγα ἐλάττωμα. (ἢ περὶ ἐργῆ δὲ - νε μὲ γα - ἔα τ' ἔρμα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[12' - 56] ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΒΙΟΛΙ Πωλεῖται βιολί παιδικόν, μεγάλου, τριῶ τέταρτα (3/4), εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν τῆς «Διαπλάσεως».

[12' - 57] ΤΟΠΟΝ! ΤΟΠΟΝ! ΤΟΠΟΝ! Εἰς τὰ ἐπιτόροχα ψευδώνυμα τοῦ ΑΡΕΩΣ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΘΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ καὶ εἰς τὰ προσχωρήσαντα εἰς τούτον ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων ἐληφθησαν ἀπὸ 1-7 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Μαγαρίτα τοῦ Ἀργου, Βλ. Ι. Βαλασοπούλου, Ζωὴ Ἡαίτη, Ἰωάννα Δ. Μπάρα, Σωτ. Γερογιάννης, Γ. Ν. Μητροπούλου, Γ. Ι. Κοκκιουλᾶς, Στέλλα Σ. Γιαπάκα, Κ. Στ. Σαοζάκος, Κεκορημένους Θεσσαρῶς, Στ. Π. Νιζολαΐδης, Ἰούλιος Κάισα, Ἑλληνοπούλου, Ἐθα, Γ. Μοραήτης, Νικ. Μ. Βαλδῆς, Γερμανόπαις, Μ. Κ. Περφάνης, Δ. Π. Μπακοῦλας, Ἐλένη Κ. Ἐθθυμίου, Σταυροῦλα Κατσούλα, Ἀντ. Πελεκανός, Ν. Κ. Λαγκαδῶς, Καλιαντζάρος, Φιλόκατος Ἑλληνοπούλα, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ἑλλη Ρουσοπούλου, Ἰω. Α. Πελεκανός, Ἄνδρ. Ἀνδρουτσόπουλος, Κ. Ἀγαριώτης.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ Θ. Ἡλ. Ἀντωνιάτος. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παταντωνοπούλου. ΒΟΛΑΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἀδρα τῆς Θαλάσσης, Κατίνα Ζ. Κυρτσζνη.

ΓΑΛΛΕΒΕΙΔΙΟΥ: Μίρης Ν. Κουτσούδος. ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ: Α. Κ. Διονυσοπούλου. ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Ν. Τσιαρίτης. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ν. Π. Παπακυριακός. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλέος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀθηνᾶ Δραζέντα, Ν. Π. Κατσούλης, Κατίνα Α. Γαίνη.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας. ΠΑΤΡΟΝ: Χαρίκλεια Δ. Γιουγκάρα, Χαρίκλεια Γ. Μπούμα, Κατίνα Ἀγγελόπουλου, Ἑλληνηκή Γῆ, Λελές Ν. Νικολόπουλος, Ἰσμήνη Ι. Χαρολάμπη, Κεραυνία, Ζωὴ Γ. Παντελάκη, Ἀσπασία Κ. Παπαδημητρίου, Δ. Κ. Φαρός.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀντωνία Χ. Κωφαναίου, Μιχαὴ Ἀμαζών, Στ. Α. Σιμωνῆς, Μαγαρίτα Γ. Κουτσούτου, Μαρία Μαρά, Δ. Κ. Μανιάτης, Μαγ. Σταυριανοπούλου, Α. Σ. Λαγουβάρδος, Μαρτῆ Ἀντζαλῆ, Στέλλα Κ. Λαγουδάκη, Ἀναστ. Χ. Καραφάλης, Στ. Ι. Δούκας, Στ. Α. Καραγάλης. ΠΥΡΓΟΥ: Μιχ. Ν. Λογοθέτης, Γε. Γ. Ἀντωνιάς, Στ. Ν. Ρουτσᾶς.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δ. Γ. Γαλανόπουλος. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ε. Ν. Χουσαγής. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθησαν ὁ ἐξῆς δῶδ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΒΑΛΕΡΗΣ ἐν Ἀθήναις, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ἐν Βόλῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 4 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ (Ἐσωτερικὸν, Ἐξωτερικὸν), ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ (Ἰαρυθὴ τῶ 1879), ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Περιόδος Β' - Τόμος 24ος, Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1917, Ἔτος 39ον, Ἀριθ. 12

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ [Μυστιότορημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἔτσι ἐξακολούθησε νὰ ψάχνῃ ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅταν, κατὰ τῆς πέντε τὸ βράδυ, παρετήρησε στὴν ἄμμο ἴχνη ποδιῶν, πατημαστῆς.

— Ποῦ; ἐρώναξε ὁ ρεπόρτερ. Ἀρχίζαν εὐθὺς ἀπὸ τοὺς σκοπέλους;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νάβ, ἦταν μόνον στὸ μέρος ποῦ δὲν τὸ ἐπίανε ἡ παλίρροια; γιὰτὶ ἀπὸ καὶ καὶ κάτω, ὡς τὰ βραχάκια, τὰλλα ἴχνη θὰ εἶχαν στυσθῆ.

— Ἐξακολούθησε, Νάβ.

— Ὅταν τὰ εἶδα ἔγεινα σὰν τρελός. Ἦταν καθαρῶτα καὶ ὠδηγοῦσαν ἐδῶ ἔς τοὺς ἀμμιλόφους. Τὰκολούθησα ὡς ἕνα τέταρτο μιλλίου, τρέχων ἄλλα καὶ προσέχων νὰ μὴ τὰ ἐξαλείψω. Ἰσπερ ἀπὸ πέντε λεπτά, ἐνῶ ἐβράδυαζε, ἄκουσα γαυγίσματα. Ἦταν ὁ Τῶπ καὶ ὁ Τῶπ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ, κοντὰ στὸν κύριό μου!

Ὁ Νάβ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, λέγων, ὅτι τοῦ κάκου προσπαθῆσε νὰναζωογονήσῃ τὸν ἀναίσθητο Κύρο Σμιθ. Ἐπιτέλειος τὸν πῆρε γιὰ νεκρὸ καὶ ἀποράσισε νὰ τὸν θάψῃ. Τότε συλλογίσθηκε τοὺς συντρέφους του. Κι' αὐτοὶ βέβαια θὰ ἤθελαν νὰ ξαναῖδοῦν γιὰ τελευταία φερά ἐκεῖνον ποῦ τόσο ἀγαποῦσαν... Ὁ Τῶπ ἦταν ἐκεῖ. Δὲν μποροῦσε ἀρὰ γε νὰ προστρέξῃ στὴ νεμουσὴν τοῦ πιστοῦ ζῶου... Ὁ Νάβ ἐπρόφερε πολλὰς φορές τὸ

ὄνομα τοῦ ρεπόρτερ, ποῦ ὁ σκύλος τὸ ἤξερε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ὄνομα φίλου τοῦ κυρίου του. Ἐπειτα τοῦ ἔδειξε τὸ μεσημβρινὸ μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ ὁ Τῶπ ὤρμησε στὴ διεύθυνσι; ἐκεῖνη. Ἐεῦρωμε τώρα πῶς, ὀδηγοῦμενος ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸ του, ὁ σκύλος κατέρωθσε νὰ φθάσῃ στὰ Καμίνια, μολονότι δὲν τὰ εἶχε ἰδῆ ποτέ.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Νάβ ἄκουσαν αὐτὴ τὴν διήγησιν μὲ πολὺ μεγάλῃ προσοχῇ.

— Δὲν τὸν ἔφερες λοιπὸν ὡς ἐδῶ σὺ; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ τὸν Νάβ.

— Ὅχι, δὲν τὸν ἔφερα ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος.

— Εἶνε φανερό, ὅτι ὁ κ. Σμιθ ἦλθε ὡς ἐδῶ μονάχος του, εἶπε ὁ Πέγγροφ.

— Εἶνε φανερό, πραγματικῶς, ὑπέλαθε ὁ Σπίλεττ, ἀλλὰ εἶνε κ' ἀπίστευτο.

Τὴν ἐξήγησιν θὰ τὴν ἀκούγαν μόνον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένουν ὡς νὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ. Εὐτυχῶς ὁ Κύρος Σμιθ ξαναγύριζε γρήγορα στὴ ζωὴ. Ἐκούνησε κάλι τὰ χέρια του καὶ τὸ κεφάλι του, καὶ μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια βγήκαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ὁ Νάβ, σκυμμένος ἐπάνω του, τοῦ μιλοῦσε; ἀλλὰ ὁ μηχανικός, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν ἄκουγε τίποτε. Ἐκινεῖτο, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνετο ἀκόμη.

Ὁ Πέγγροφ ἐστενωχωρεῖτο ποῦ δὲν εἶχε φωτιὰ καὶ οὔτε τρόπο νὰνάψῃ, γιὰτὶ δυστυχῶς εἶχε ξεχάσῃ νὰ πάρῃ μαζί του τὸ καμμένο μαντῆλι, ποῦ εὐκόλα θὰ ἐφλογίζετο μὲ τὴ σπῖθα δυὸ χαλικιῶν. Ὅσο γιὰ τῆς τσέπες τοῦ μηχανικοῦ, καὶ αὐτῆς ἦταν ἐντελῶς ἀδειες, ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνη ποῦ εἶχε τὸ ρολόγι του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μεταφερθῇ τὸ γρηγορῶ

«Κουράσθηκε ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ ὕπνος τὸν πῆρε στὸ φορεῖο.»